ce nu i-a fost pe plac. Şi dacă toate acestea nu s-ar dovedi pînă la urmă a fi un vis de copil, nu-mi vine a crede că regina Victoria care domnea pe atunci în Anglia ar fi simţit o încîntare la fel de mare ca cea pe care i-a stîrnit-o lectura cărţii lui Lewis Carroll.

Dar parcă regele a fost mai răsfăţat de autor? Nicidecum. El este înfăţişat ca un prost ce înţelege totul pe dos şi pe care supuşii săi îl aplaudă călduros cînd izbuteşte să spună în cursul unei zile măcar un singur lucru înţelept. Şi nici judecătorii cu peruci ai reginei Victoria n-ar fi avut mai multe pricini de mulţumire, decît stăpîna lor, dacă totul nu s-ar fi întîmplat în ţara minunilor. Procesul valetului care a furat plăcintele seamănă destul de bine cu un proces la un tribunal englez (se ştie că justiţia engleză se înăbuşă de veacuri sub mormanul de legi rămase din cel mai îndepărtat trecut şi care azi nu-şi mai află rostul): juraţii scriu mereu fără să-i ia cineva în seamă, regele care conduce procesul nu cunoaşte deosebirea între „important" şi „neimportant", regina este nemulţumită cînd un lucru pare de neînţeles, deoarece — după cum spune ea — nu mai trebuie să-ţi baţi capul ca să afli despre ce este vorba. Şi pînă la urmă sentinţa se dă înaintea verdictului, adică se cere judecătorilor să-l condamne pe acuzat înainte de a şti dacă el este vinovat.

Şi tot aşa sub „profundele" întrebări cu ajutorul cărora pălărierul şi iepurele de martie vor să încerce înţelepciunea Alicei, s-ar putea descoperi cîte o înţepătură la adresa colegilor autorului, profesorii de filozofie, care vorbind de la catedrele lor vroiau să pară foarte înţelepţi, deşi, în realitate, nu spuneau mare lucru. Imitaţia de broască ţestoasă ne spune că a urmat la şcoală tot felul de cursuri obligatorii: sucitul, învîrtitul, ambiţia, distracţia, urîţirea şi derîderea. Noroc că toate se întîmplă în ţara minunilor căci altminteri nici respectabilii rectori de colegiu n-ar putea fi mai mulţumiţi decît judecătorii cu peruci ai majestăţii sale regina.

S-ar putea să mă înşel, dar mi s-a părut că zăresc dincolo de întîmplările ciudate din ţara minunilor zîmbetul ironic al autorului, adresat unor

orînduiri şi năravuri din ţara lui. Sau poate s-a întîmplat altfel: po
autorul a vrut într-adevăr să scrie o carte care să n-aibă nici o le
cu vremea lui. Dar fără să ceară voie viaţa s-a strecurat în pălăria î
autorul amestecase bucăţile tăiate mărunt din toate basmele. Astfel c
la urmă animalele şi pozele din pachetul cu cărţi de joc s-au trezit cu
vurile clasei conducătoare din Anglia.

Aşa se întîmplă totdeauna chiar şi cu autorii încredinţaţi că a
pe sfoară vremea lor şi că au scris o carte ce n-are nici în clin nici
necă cu viaţa din jur: viaţa se dovedeşte totdeauna mai tare. E ca ş
un marinar ar fugi în largul oceanului vrînd să-şi ducă corabia cît m
parte de ţărm şi cînd colo se trezeşte cu ţărmul pe corabie.

Dar să mă opresc. Mi se pare că am început să vorbesc şi eu ca ie
şul de martie şi dacă nu închei o să mă trezesc cîntînd „Om bătrî
tată Will", sau cine ştie ce alt cîntec năstruşnic. Orice o fi vrut să
autorul, la adăpostul ţării minunilor, pe voi vă aşteaptă o călătorie p
de nouăzeci de ani încoace au făcut-o mulţi copii înaintea voastră.
avut timp să devină la rîndul lor părinţi, bunici şi chiar străbunici,
dăruit mereu această carte copiilor, nepoţilor şi strănepoţilor lor.

Drum bun, iubiţi cititori, prin ţara minunilor. Ce-i drept vă inv
căci eu am terminat cartea pe cînd voi de-abia o începeţi.

SEN ALEXAND